

Vpričo Boga!

3. Zasluge za nebesa.

Misel na pričujočnost božjo pa nas ne varuje samo greha, marveč nas tudi prav močno priganja k dobrim delom in čednostim, vzbuja v nas sveto gorečnost, s katero si nabirajmo zaslug za nebesa. Zakaj v dosego nebeškega kraljestva še ne zadostuje, da bi se varovali le greha, marveč nebesa si moramo, kolikor je v naši moči, tudi zaslužiti z dobrimi deli.

Čujte torej, kako zelo nas podpira misel na pričujočnost božjo v tem prizadevanju. Da to laže in bolje razumemo, opazujmo, kako se nabirajo svetne zasluge, kaj najbolj vpliva na točnost in gorečnost v svetni službi.

Začni najprej kar sam pri sebi. Ti bi si rad s svojo pridnostjo in modrim vedenjem prislužil lepo izpričevalo in po lepih izpričevalih kdaj dobro službo. Pa povej odkritosrčno, kaj te pač najbolj priganja k pridnosti in rednosti? Kaj ne, da najbolj o k o učiteljevo. Ako se kdaj učitelj odstrané le za nekaj trenutkov, brž te popusti tvoja modrost. Saj še takrat, ko se učitelj obrnejo v drugo stran, nekateri hitro porabijo to kratko priložnost, da so nemirni in nepazni, še-le oko učiteljevo jih pripravi zopet v red. Doma pa tudi tvoji starši (ali pa gospodinja) radi puščajo nekoliko odprta vrata v ono sobo, kjer se učiš, češ, da bi njih oko hitro pregnalo lenobo, ko bi hotela tudi kaj gledati v tvojo knjigo in pomagati pri izdelavanju tvojih nalog. Ali kadar pride na vrsto pisanje in risanje ali kaj sličnega, kako paziš in se trudiš, da bi vse prav in lepo naredil, ako stoje poleg tebe učitelj; kadar si sam, pa že nisi več tako natančen.

Glej, človeško oko ima toliko moč do tvoje pridnosti, — kaj pa božje oko, ki povsod vidi, tudi v tvoji duši vse misli in želje? oko tvojega najvišjega Gospoda, tvojega vsemogočnega Stvarnika, v čigar rokah je vsa tvoja sreča ali nesreča? oko tvojega neskončno pravičnega Sodnika, ki ti bo odločil večno

slavo in srečo v nebesih, ako bo povoljno izpričevalo tvojega življenja, ki ga piše tvoj angel varih in ki ga boš zagledal precej, ko pride tvoja duša v večnost k posebni sodbi? In kolika čast zate sodnji dan, če boš odličnjak, vpričo vseh ljudi!

Opazuj pa še druge ljudi pri delu. Skoro povsod boš zagledal kaj sličnega. Hlapci in dekle, najemniki in delavci kaj radi počivajo ali pa vnemarno in površno opravljajo svoja dela, kadar so sami. Kakorhitro pa se prikaže gospodar ali gospodinja, se urno začno gibati roke in delo se tako uspešno odseda, da je veselje. Tudi raznovrstnim rokodelcem začne zastajati delo, ali pa se polovičarsko opravlja, ako ni mojstra blizu. Zato pa pravijo, da gospodar več naredi z očmi nego posli in delavci z rokami.

Zopet poudarim: Ako že toliko izda navzočnost predstojnika — človeka, ki more zadržati ali utrgati le nekoliko minljivega plačila, ali se ne bomo tembolj bali najvišjega Gospoda, ki nas gleda in opazuje povsod in pri vsakem delu, ki nam je obljubil nebeško kraljestvo, ako mu zvesto služimo?

Veliki gospodje dobro plačujejo svoje služabnike, a zahtevajo tudi natančne službe. Služabnik velikega gospoda ne sme biti lenuh in polovičar; posebno kadar je poleg svojega gospoda, se potrudi, da mu natanko ustreza v vseh rečeh. Mi smo pa služabniki najvišjega Gospoda, ki je vedno poleg nas, ali se ne bomo torej potrudili, da bomo vselej in povsod zvesto, natančno in goreče služili svojemu nebeškemu Kralju?

Že poganski modrijan Seneka je dal svojemu prijatelju Luciliju takle nasvet: Ako hočeš vedno pošteno živeti, misli si, da je vedno in povsod na tvoji strani plemenit in izvrsten mož, ki te opazuje pri vseh tvojih opravilih. To je izvrsten pripomoček, da se ne boš le izogibal vse zlobnosti, marveč da boš natančno izvrševal vsako delo, naj si bo še tako na skrivnem.

Ko bi bil ta modrijan poznal Boga, kakor ga poznamo kristjani, bi mu pač ne bilo treba svetovati, da naj si le misli, da je pri njem tak popoln mož, marveč opozoril bi bil prijatelja le na pričujočnost božjo.

Vedno in povsod nas torej spremljaj ta dvojna misel: služabniki smo veličastnega, neskončno svetega in dobrega Gospoda, ki nas vedno in povsod opazuje, kako mu služimo!

Boštjanov Andrejec in Žagarjev Jakec.

Zagarjev oče so gradili novo hišo in za to je bilo treba kamenja. Lesene hiše niso marali, zlate pa niso mogli postaviti, ker — — — no, saj veste! Kamenja so imeli dovolj, saj ni bilo tam v „Grči“ drugega kakor samo kamenje. Ker se je pa še držalo skupaj, ga je bilo treba razdrobiti, in zato so morali imeti smodnika.

Kupili so ga poln lonec ter ga prav varno skrili v podstrešje, kamor so hodili po potrebi ponj. Njihov sin Jakec, dvanajstletni nepridiprav, jih je večkrat oprezoval. Nekega dne, ko je slutil, da bodo šli oče zopet v podstrešje, se je zmuznil gor ter se skrnil. Hotel je videti, v katero omaro devajo oče smodnik in kam polagajo ključ.

Nedolgo, in prišli so.

V silnem strahu je bil dečko, kajti bal se je, da ga opazijo oče, ki so mu tako strogo zabičali, naj ne hodi v podstrešje. Pa — niso ga opazili.

Ko se je čutil Jakec dovolj varnega in so oče odšli, se je splazil izza dimnika, poiskal ključ ter smuknil k omari. Ej, koliko je še bilo tega črnega prahu v loncu! A kam bi ga skrnil? V klobuk!

Eno pest, dve, tri — saj ne bodo nič opazili! — Štiri . . . osem . . . Dovolj ga bo, več kot polovica klobuka ga je bilo.

Sedaj pa brzo doli! Šlo je po sreči. Oče so odšli v kamnolom, mati pa so bili tam v vrtu, a bili so zamišljeni v delo. Mogoče jih je skrbela Jakčeva bodoč-